

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

77. Ad dandam scientiam salutis plebi eius in remissionem peccatorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

Matth. 19

sio, instrumentalis causa, quæ ad efficientem reducitur, est ipsa iustitia & sanctitas qua serui-
mus Deo omnibus diebus nostris. Per hanc enim
Dei seruitutem, siue per obedientiam mandatorum
Dei, in qua & secundum quam seruius Deo, quasi
per viam necessariam & à Deo præscriptam, per-
uenimus ad vitam æternam, iuxta clarissima Chri-
sti verba: *Si vis ad vitam ingredi, serua mandata.* Serui-
mus igitur Deo non solum per modum gratitudi-
nis, ne simus filij ingrati, nec tantum per modum
liberalitatis, quasi cultu spontaneo Deum colen-
tes; nec denique ob illud tantum finem ut Deus glori-
ficetur, quæ omnia hinc Calvinus ponit ut aliquid
pro pietate dicere videatur; sed præterea per mo-
dum necessariæ obedientiæ: necessariæ dico, tum
quia sine ea ad vitam æternam non ingrediemur,
tum quia hinc finis est & proprius effectus passio-
nis Dominicæ, siue causa præcipua cur dedit se
nobis Christus, ut hinc Zacharias loquitur, & Pau-
lus expressius docuit. Tenemus iam quam impiè
& fraudulenter totum hunc textus Evangelici
sensum Calvinus deprauavit. Notandum quo-
que verbum seruire hoc loco, apud Lucam esse
λατρεύειν; quo vocabulo cultus patriæ Deo pro-
prius notatur. Ut hinc intelligamus vitæ sancti-
tatem atque iustitiam proprium esse Dei cultum,
quem Deo debemus præcipuè & necessariò: ideò
que bonis operibus, non sola fide, Deum propriè
atque imprimis coli.

77. *Ad dandam scientiam salutis plebi eius in remissionem peccatorum.*

H VNC sibi locum valde propitiū & oportu-
num existimauit Calvinus, ex quo im-
putatiuam suam iustitiam fabricaret. *Præcipuum*
(inquit)

Calvinus ait. Audiamus quomodo, & qua ratione? *Vnde enim salus, nisi ex iustitia!* Transeat hæc propositio, quia reuera nulla salus est sine iustitia; & vnde saluamur, inde quoque iustificamur. Sequitur. *Quòd si filijs Dei aliam cognoscere salutem quàm ex remissione peccatorum fas non est, sequitur non alibi quærendam esse iustitiam.* Iam hæc propositio minor falsa est. Falsum, inquã, est nõ aliam esse cognoscendam salutem quàm ex remissione peccatorum, & probare ac concludere Calvinus hoc debuit, quod nunc pro medio & argumento ponit. Dicit quidem Zacharias *scientiam salutis esse ex remissione peccatorum*: sed non dicit ex sola illa esse, vel non aliam esse salutem quàm ex remissione peccatorum. Vafre igitur & fallaciter Calvinus pro argumento ponit, & pro vero & certo subsumit, quod ille sibi probandum & concludendum accepit. Deinde si ex sola remissione peccatorum est salus, vt hîc vult Calvinus, ergo nec ex fide est salus. Fides enim non est ipsa remissio peccatorum, sed via ad illam, sicuti spes, pœnitentia, charitas est. Ita rursus suis placitis repugnat Calvinus, & nescit quid affirmat.

Calvinus
ex suis
placitis
refutatur.

Iam verò ex ipsis verbis Zachariæ planè contrarium apparet. Apparet, inquã, nõ in sola remissione peccatorum esse salutem ac iustitiã nostram per Christum, sed etiam in nouo lumine gratiæ, quo perfusi in nouitate vitæ ambulemus. Addit enim: *Visitauit nos oriens ex alto, illuminare his qui in tenebris & in umbra mortis sedent, ad dirigendos pedes nostros in viam pacis.* Christus stella matutina & oriens (substantiuum enim est apud Lucam, *ἀνατολή*, non adiectiuum) visitauit nos ex alto, descendit de cælo homo factus, vt illuminaret omnem hominem venientem in hunc mundum, seu

Vitæ nouitas
vna
salutis
causa.

seu omnes homines in peccati & ignorantia te-
 nebris antea sedentes; id est, noua luce gratiæ per-
 funderet, vt ea luce dirigerentur affectus huma-
 ni, non iam amplius ad iniquitatem & opera te-
 nebrarum, in quibus nullus ordo, nulla pax est,
sed in viam pacis; id est, in illam sanctam totius vitæ
 conuersationem quæ pacem adfert, cū Deo, cum
 proximo, cum sua cuiusque conscientia. De qua
 alia Scriptura dicit, *Non est pax impijs: & Viam pacis* Esa. 48.
non cognouerunt. Quis nunc nisi proteruè impius ex Psal. 132.
 verbis Zachariæ colligere potest in sola remissio-
 ne peccatorum salutem ac iustitiā nostram consi-
 stere? Quis nisi proteruè impius negare poterit
 venisse de cælo Christum, non solum vt nos Deo
 reconciliaret remittendo peccata per viscera mi-
 sericordiæ suæ, sed præterea per eadem viscera
 misericordiæ, (vnde ait Zacharias, *In quibus visitauit*
nos, &c.) visitaſse nos nouo lumine gratiæ, vt am-
 bularem in præceptis eius, in viam pacis? Pro-
 teruè igitur & impiè Calvinus ea infert quæ apud
 illum statim sequuntur. *Ita iustitia quam superbi ho-*
mines ex operum meritis constant ac fabricant, nihil aliud est
quàm iustitiæ imputatio, dum nos gratis à reatu Deus absol-
uit. Proteruè & impiè & contra aperta Zachariæ
 verba infert iustitiā nihil aliud esse quàm iusti-
 tiæ imputationem. Quum enim *salus sit ex iustitia*
 (vt Calvinus iam arguebat) hanc autem salutem
 Zacharias descripsit *in illuminatione* per Christum
 facta, vt *dirigerentur pedes nostri in viam pacis*, id est, vt
 ambulemus in via iustitiæ, & *abnegantes* (vt Pau- Tit. 2.
 lus explicat) *omnem impietatem, & secularia deside-*
ria, iuste, pie, ac sobriè in hoc seculo viuamus; mani-
 festum est ex verbis Zachariæ, salutem & iu-
 stitiā nostram non esse vllam iustitiæ impu-
 tationem per solam gratuitam à reatu absolutio-
 nem,

nem, sed esse inhaerentem nobis ex Christi gratia bonorum operū iustitiam, præcedente veterum peccatorū gratuita remissione, veterisque hominis morte ac sepultura, vt Paulus alibi describit.

Rom. 6.

Quod verò garrit de superbis hominibus qui ex operum meritis iustitiam constant ac fabricant, nihil aliud est quam malè sani cerebri spectrum à turbato phantasinatè suo conflatum ac fabricatum. Nisi enim veteres Pelagianos designet, somnium suum narrat. Operū merita Scripturā perspicuè docet, vt suis in locis perspicuè demonstrauius. Sed eadem merita nec sine fide nec sine speciali Christi gratia ponuntur. Ex quibus radicibus profecta verā iustitiam constituunt; non qua ex impijs Deo reconciliemur, sed qua iam Deo reconciliati magis iustificemur, vitamque æternam adipiscamur. Sed nihil absque calumnia & morfu candidum Caluini peccus proferre potest. Addit adhuc aliqua quæ dissimulanda non sunt.

Operum
merita.

Ad hæc notandum est, Zachariam non de extraneis sed de populo Dei habere sermonem. Vnde sequitur non modò iustitiæ principium ex peccatorum remissione pendere, sed imputatiuè (vt ita loquar) in istos coram Deo in finem usque esse fideles: quia aliter coram eius tribunali consistere nequeunt, nisi quotidie ad gratuitam reconciliationem se conferant. Hæc ille. Primum omnino falsum est Zachariam de populo Dei, qui propriè ac verè talis est, habere sermonem quum dicit, Ad dandam scientiam salutis plebi eius in remissionem peccatorū; quum planū ac manifestū sit de illis eum loqui de quibus statim subiūgit, eiusdè diuinæ misericordiæ effectū prosequens, Illuminare his qui in tenebris & in vmbra mortis sedent: quos planè extraneos adhuc fuisse, nec ad populum Dei pertinere posse, nec ipse Caluinus

Caluini
paralogismus
refutatur.

ne.

negauerit. Esse autem eiusdem misericordiae erga eisdem prosecutionem, ut dixi, verba Zachariae perspicue docent. Dicit Ioannem filium suum praetiturum ante faciem Domini parare vias eius, ad dandam scientiam salutis plebi eius in remissione peccatorum eorum per viscera misericordiae Dei nostri, in quibus (sup. visceribus misericordiae, id est, in qua eadem misericordia) *visitauit nos oriens ex alto, illuminare his qui in tenebris & umbra mortis sedent*. Tota igitur haec misericordia Dei quam Zacharias hic praedicat, tam quoad remissionem peccatorum quam quoad illuminationem gratiae Christi erga illos homines fuit *qui in tenebris sedebant*, &c. id est, qui Messiam ignorabant, quem Ioannes praedicauit, & qui in grauibus peccatis erant. Nam & Iudaei ipsi ad quos Ioannes praedicauit, propter incredulitatem qua laborabant, & propter peccata enormia quibus abundabant, erant *populus sedens in tenebris & in umbra mortis*, tamen quoad externum foedus & circumcilionis pactum, *populus Dei* erat denominatione tantum, vnde & hic dicitur, *plebi eius*. Erant, inquam, *populus Dei* secundum carnem tantum, quatenus ex semine Abraham secundum carnem; sed quia *nec fidem Abraham sectabantur, nec opera Abraham faciebant*, Rom. 4. Ioan. 8. non erant vere & proprie *populus Dei*. Non enim qui ex carne sunt, *sed qui ex fide sunt* (ait Apostolus) *isunt filij Abraham*; & tanquam *populus Dei, benedictur cum fidei Abraham*. Gal. 3. Increduli autem Iudaei, ad salutem quod attinet, prorsus extranei erant, & sedentes in tenebris atque umbra mortis, non secus quam Gentes quae ignorabant Deum. Quare in causa salutis & iustificationis coram Deo pares eos facit Paulus Gentibus quae ignorabant Deum. Zacharias igitur non agit de populo Dei vere & proprie dicto, de quo populo hic disputat

Calvinus. Agit enim Calvinus de Christianis iam in Christo regeneratis & iustificatis, qui non amplius in tenebris sedent, sed in luce gratie ambulant, nec in umbra mortis, sed in vita iustitiae. Ad hos Zachariae hinc verba non pertinent. Hic primus est Calvinus error aut certe dolus malus, quo in errorem alios adducit. Totum igitur quod ex hoc principio deducit, penitus concidere necesse est: videlicet imputatiue esse homines iustos coram Deo per remissionem peccatorum perpetuam.

Remissio
peccato-
rum quo-
modo
perpetua
iustitiae
pars.
Gal. 4.

Deinde est quidem ita ut non solum principium iustitiae ex remissione peccatorum p̄deat, sed & progressus eius, sed non in sensu & iudicio Calvinus principium iustitiae ex remissione huiusmodi peccatorum est, quae inimicitias inter Deum & nos ponebant, quae talia sunt, ut *qui illa agunt, regnum Dei possidere nequeant*, qualia commemorat Paulus multa, suntque letifera omnia & graua. Ex quorum perpetua remissione si nostra constat iustitia, ut hic Calvinus docet, volens propterea ut ad gratuitam reconciliationem oculos semper conijciamus, nec nisi imputatiue (id est, propter iustitiam Christi nobis imputatam) iusti simus, profecto Christiani hominis iustitiam ponit Calvinus cum perpetuis sceleribus & flagitijs coniunctam, quae perpetuo nobis à Christo remittantur, & sua nobis imputata iustitia obtegantur. Quam quidem esse reuera impiorum horum hominum alce animis infixam sententiam, multis in locis Beza prodidit in suis ad Paulum annotationibus (quod suo loco ostendemus) aperte tamen & rotundè dicere adhuc reformidant, ne ut profus Epicurei & insani homines à pijs omnibus explodantur. Pro-
gres-

gressus autem iustitiæ Christianæ est quidē cum remissione peccatorum perpetua coniunctus, propter quam quotidie dicimus, *Dimitte nobis debita nostra*, sed illorum peccatorū quibus iustorum vita non caret, & cum quibus vera iustitia consistit: de quibus S. Ioannes dixit: *Si dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus, & veritas in nobis non est.* & D. Iacobus: *In multis offendimus omnes.* Absit autem ut hi sancti Apostoli aut mentiti fuerint, aut illa grauia peccata semper haberint, quæ *qui agunt, regnum Dei non possidebunt*, ut ex illorum perpetua remissione, & ex gratuita semper reconciliatione, iusti coram Deo essent. Nec denique propter hæc leuia aut quotidiana peccata imputatiuē iustos esse opus est. Christus ad illa delenda & propter illam imperfectionem iustorum, orationem quotidianam docuit, imputatiuam iustitiam non docuit. Quæ sanē, imputatiua iustitia adeò nusquam in Scripturis legitur, adeò noua & barbara vox est, ut ipsemet Calvinus hoc loco, hac voce cum correctione quasique petita venia vtatur. Ait enim, *Imputatiuē (vt ita loquar) iustos.* Sanē si Scriptura ita loqueretur, audacter ita loqui Calvinus potuit, nec interiecta parenthesi, locutionem hanc suam à lectore deprecari opus habuit. Sed ipsa prophane vocis nouitas quasi suo se forex iudicio seipsam prodidit. De hac quotidiana remissione peccatorum quæ iustis

est necessaria, nec iustitię

Christianę contraria,
alio in loco latè cō-
tra hereticos dis-
putauimus.

(..)

Ii 4 IN

1. Ioan. 2.

Iac. 4.

Imputatiua iustitia vox noua & barbara.

De Iustificatione
lib. 6. c. 8.
& 22.